

Kamerinės muzikos koncertas

Britteno dainų ciklai balsui ir fortepijonui

STEIN SKJERVOLD
(baritonas; Norvegija, Lietuva)

NERINGA VALUNTONYTĖ
(fortepijonas)

DAINUOJAMIEJI TEKSTAI

2026 m. vasario 8 d.,
Filharmonijos Mažoji salė

Lemady

One midsummer's morn as I were a-walking
The fields and the meadows were covered with green,
The birds a-sweetly singing so pleasant and so
charming,
So early in the morning by the break of the day.

Arise, arise, go pluck your love a posy
of the prettiest flowers that grows in yonder green.
O yes I'll arise and pluck lilies, pinks and roses
All for my dearest Lemady, the girl I adore.

O Lemady, O Lemady what a lovely lass thou art
Thou art the fairest creature that ever my eye did see!
I'll play you a tune all on the pipes of ivory
So early in the morning by the break of the day.

Morning (From This Way to the Tomb)

Morning is only
A heron rising
With great wings lifting day into the sky.

Morning is only
The white plumes of smoke
As the velvet snake
Night leaves the green valley.

Morning is only
A scarlet stallion
Jumping the ocean,
It's mane aflame on the sea,

Morning is only
Women bent at the well
Lifting their pails full
Of their hearts, too heavy.

Tit for Tat

A Song of Enchantment

A Song of Enchantment I sang me there,
In a green-green wood, by waters fair,
Just as the words came up to me
I sang it under the wild wood tree.

Widdershins turned I, singing it low,
Watching the wild birds come and go;
No cloud in the deep dark blue to be seen
Under the thick-thatched branches green.

Twilight came; silence came;
The planet of Evening's silver flame;
by darkening paths I wandered through
Thickets trembling with drops of dew.

But the music is lost and the words are gone
Of the song I sang as I sat alone,
Ages and ages have fallen on me –
On the wood and the pool and the elder tree.

Lemady

Vieną vasaros vidurio rytą aš sau keliavau,
Laukai ir pievos buvo žaliai pasidabinę,
Paukščiai saldžiai giedojo, taip maloniai ir žavingai,
Ankstyvą rytą, auštant dienai.

Kelkis, kelkis, eik nusikink savo meilei puokštę
Iš pačių gražiausių gėlių, augančių anoje žalumoje.
O taip, aš kelsiuosi ir skinsiu lelijas, gvazdikus ir rožes –
Visas savo brangiajai Lemady, mergaitei, kurią dievinu.

O Lemady, o Lemady, kokia tu nuostabi mergina,
Tu pati gražiausia būtybė, kokią tik mano akys regėjo!
Grosiu tau melodijų fleitomis, pagamintomis iš dramblio
kaulo,
Ankstyvą rytą, auštant dienai.

Rytas (iš Šiuo keliu į kapą)

Rytas tėra
Kylantis garnys,
Didžiuliais sparnais keliantis dieną į dangų.

Rytas tėra
Baltos dūmų plunksnos,
Kai aksominė gyvatė –
Naktis – palieka žalią slėnį.

Rytas tėra
Skaisčiai raudonas eržilas,
Peršokantis vandenyną,
Jo karčiai liepsnoja virš jūros.

Rytas tėra
Moterys, palinkusios prie šulinio,
Keliančios pilnus kibirus –
Iš savo širdžių, per sunkių.

Dantis už dantį

Užbūrimo daina

Užbūrimo dainą ten sau dainavau,
Žalioje žalioje girioje, prie skaidrių vandenų,
Kaip tik žodžiai patys man atėjo –
Taip ją ir dainavau po laukinio miško medžių.

Aš pasukau priešinga kryptimi, tyliai dainuodamas,
Stebėdamas laukinius paukščius, ateinančius ir
išeinančius;
Jokio debesies gilioje, tamsiai mėlynoje padangėje,
Po storomis, tankiai susivijusiomis žaliomis šakomis.

Atėjo prieblanda; atėjo tyla;
Vakaro planeta – sidabrinė liepsna;
Tamsėjančiais takais klajojau,
Per tankmę, virpančių nuo rasos lašų.

Bet muzika prarasta, ir žodžių nebeliko
Tos dainos, kurią dainavau, sėdėdamas vienas;
Amžių amžiai nusileido ant manęs –
Ant miško ir tvenkinio, ir senojo medžio.

Autumn

There is a wind where the rose was;
Cold rain where sweet grass was;
And clouds like sheep
Stream o'er the steep
Grey skies where the lark was.

Nought gold where your hair was;
Nought warm where your hand was;
But phantom, forlorn,
Beneath the thorn,
Your ghost where your face was.

Sad winds where your voice was;
Tears, tears where my heart was;
And ever with me,
Child, ever with me,
Silence where hope was.

Silver

Slowly, silently, now the moon
Walks the night in her silver shoon;
This way, and that, she peers and sees
Silver fruit upon silver trees;

One by one the casements catch
Her beams beneath the silvery thatch;
Couched in his kennel, like a log,
With paws of silver sleeps the dog;

A harvest mouse goes scampering by,
With silver claws, and silver eye;
And moveless fish in the water gleam,
By silver reeds in a silver stream.

Vigil

Dark is the night,
The fire burns faint and low,
Hours – days – years,
Into grey ashes go;
I strive to read,
But sombre is the glow.

Thumbed are the pages,
And the print is small;
Mocking the winds
That from the darkness call;
Feeble the fire that lends
Its light withal.

O ghost, draw nearer;
Let thy shadowy hair
Blot out the pages
That we cannot share;
Be ours the one last leaf
By Fate left bare!

Let's Finis scrawl,
And then Life's book put by;
Turn each to each
In all simplicity:
Ere the last flame is gone
To warm us by.

Ruduo

Ten, kur rožė žydėjo, dabar tik vėjas;
Ten, kur švelni žolė augo – šaltas lietus;
O debesys lyg avys
Slenka per šlaitus
Pilko dangaus, kur vieversys giedoja.

Nieko auksinio ten, kur tavo plaukai buvo;
Nieko šilto ten, kur tavo ranka ilsėjosi;
Tik šmėkla, vieniša,
Po erškėčiu,
Tavo dvasia, kur tavo veidas buvo.

Liūdni vėjai ten, kur tavo balsas skambėjo;
Ašaros, ašaros ten, kur mano širdis buvo;
Ir visad su manimi,
Vaikeli, visad su manimi –
Tyla ten, kur viltis gyveno.

Sidabras

Lėtai, tyliai dabar mėnulis
Sidabriniais bateliais vaikšto naktį;
Tai šen, tai ten jį žvelgia ir regi
Sidabrinius vaisius ant sidabrinų medžių.

Po vieno langinės pagauna
Jos spindulius po sidabrinio stogu;
Sukniubęs savo būdoje lyg rąstas
Su sidabrinėmis letenomis miega šuo.

Derliaus pelė pralekia skubriai,
Sidabriniais nageliais, sidabrine akimi;
O nejudrios žuvys vandenyje žėri
Prie sidabrinų nendrių sidabriname upelyje.

Budėjimas

Tamsi yra naktis,
Ugnis rusena silpnai ir žemai,
Valandos – dienos – metai
Virsta pilkais pelenais;
Stengiuosi skaityti,
Bet švytėjimas niūrus ir blankus.

Nuskaityti puslapiai,
O raidės smulkios ir menkos;
Vėjams besityčiojant,
Šaukiantiems iš tamsos gelmės;
Silpna ugnis, kuri teikia
Mums visą savo šviesą.

O šmėkla, priartėk;
Tegul tavo šešėliniai plaukai
Užkloja puslapius,
Kuriais mums nelemta dalintis;
Tebūnie mūsų tas vienas paskutinis lapas,
Kurį Likimas paliko tuščią.

Užrašykime „Pabaiga“,
Ir atidėkime Gyvenimo knygą į šalį;
Atsigręžkime vienas į kitą
Visu paprastumu:
Dar prieš užgęstant paskutinei liepsnai,
Kuri mus dar gali sušildyti.

Tit for tat

Have you been catching of fish, Tom Noddy?
Have you snared a weeping hare?
Have you whistled "No Nunny" and gunned a poor bunny,
Or blinded a bird of the air?

Have you trod like a murderer through the green woods,
Through the dewy deep dingles and glooms,
While every small creature screamed shrill to Dame
Nature

"He comes - and he comes!"?

Wonder I very much do, Tom Noddy,
If ever, when off you roam,
An Ogre from space will stoop a lean face,
And lug you home:

Lug you home over his fence, Tom Noddy,
Of thorn-sticks nine yards high,
With your bent knees strung round his old iron gun
And your head a dan-dangling by:

And hang you up stiff on a hook, Tom Noddy,
From a stone-cold pantry shelf,
Whence your eyes will glare in an empty stare,
Till you are cooked yourself!

Evening (From This Way to the Tomb)

The red fox, the sun.
Tears the throat of the evening,
Makes the light of the day
Bleed into the ocean.

The laced grace of gulls
Lift up from the corn fields;
Fly across the sunset,
Scarlet their silhouette.

The old owl, the moon,
Drifts from its loose thatch of clouds,
Throws an ivory glance
On an enamel sea.

Eyes of mice, the stars,
From the privacy of light,
Peep into the darkness
With the temerity of night!

The foggy, foggy dew

When I was a bachelor I lived all alone
and worked at the weaver's trade
And the only, only thing that I ever did wrong,
was to woo a fair young maid.
I wooed her in the winter time, and in the summer too...
And the only, only thing I did that was wrong
was to keep her from the foggy, foggy dew.

One night she came to my bedside when I lay fast
asleep,
She laid her head upon my bed and she began to weep.
She sighed, she cried, she damn'd near died,
she said: "What shall I do?"
So I hauled her into bed and I covered up her head,
just to keep her from the foggy, foggy dew.

Dantis už dantį

Ar žuvis gaudei, Tomai Kvaily?
Ar pinklėmis verkiantį kiškį pagavai?
Ar švilpavai „No Nunny“ ir šovei į vargšą triušį,
Ar apakinei paukštį danguje?

Ar slinkai lyg žudikas per žalią girią,
Per rasotas galias daubas ir ūkanas,
Kai kiekvienas mažas padarėlis klykė Motinai Gamtai:
„Jis ateina, jis ateina!“?

Stebiuosi labai, Tomai Kvaily,
Ar kartais, kai klajoji toli nuo namų,
Koks pabaisa iš kosmoso nenulenkia lieso veido
Ir nenutempia tavęs namo.

Nenutempia per savo tvorą, Tomai Kvaily,
Iš erškėčių, devynių jardų aukščio,
Su tavo sulenktais keliais, apvyniotais apie jo seną
geležinį šautuvą,
O galva – tabaluojančia žemyn.

Ir nepakabina tavęs sustingusio ant kablo, Tomai Kvaily,
Ant akmeninio, šalto sandėlio lentynos,
Iš kur tavo akys spoksos tuščiu žvilgsniu,
Kol pats būsi išvirtas!

Vakaras (iš Šiuo keliu į kapą)

Raudonoji lapė – saulė.
Perplėšia vakarui gerklę,
Leisdama dienos šviesai
Nukraujuoti į vandenyną.

Gracingi kirai
Pakyla nuo kukurūzų laukų;
Skrenda per saulėlydį –
Jų siluetai skaisčiai raudoni.

Senoji pelėda – mėnulis –
Slenka iš palaido šiaudinio debesų stogo,
Meta dramblio kaulo žvilgsnį
Į emaliuotą jūrą.

Pelių akys – žvaigždės –
Iš šviesos užuovėjos
Žvilgteli į tamsą
Su nakties įžulumu.

Miglota miglota rasa

Kai buvau viengungis, gyvenau visai vienas
Ir dirbau audėju.
Ir vienintelis dalykas, kurį padariau ne taip,
Buvo tai, kad įsimylėjau jauną gražią merginą.
Viliojau ją žiemą – ir vasarą taip pat...
Ir vienintelis dalykas, kurį padariau ne taip,
Buvo tai, kad saugojau ją nuo miglotos miglotos rasos.

Vieną naktį ji atėjo prie mano lovos, kai miegojau kietai,
Padėjo galvą ant mano patalo ir ėmė verkti.
Ji dūsavo, raudojo, beveik mirė iš sielvarto,
Sakė: „Ką gi man daryti?“
Tad įsitraukiau ją į lovą ir užklojau jai galvą,
Kad tik apsaugočiau ją nuo miglotos miglotos rasos.

Oh, I am a bachelor and I live with my son,
and we work at the weaver's trade.
And ev'ry single time that I look into his eyes,
he reminds me of the fair young maid.
He reminds me of the winter time, and of the summer too,
And of the many, many times that I held her in my arms,
just to keep her from the foggy, foggy dew.

The ash grove

Down yonder green valley where streamlets meander,
When twilight is fading, I pensively rove,
Or at the bright noontide in solitude wander
Amid the dark shades of the lonely ash grove.

'Twas there while the blackbird was joyfully singing,
I first met my dear one, the joy of my heart;
Around us for gladness the bluebells were ringing,
Ah! then little thought I how soon we should part.

Still glows the bright sunshine o'er valley and mountain,
Still warbles the blackbird his note from the tree,
Still trembles the moonbeam on streamlet and fountain;
But what are the beauties of nature to me?

With sorrow, deep sorrow, my bosom is laden,
All day I go mourning in search of my love.
Ye echoes, O tell me, where is the sweet maiden?
She sleeps 'neath the green turf down by the ash grove.

There's none to soothe

There's none to soothe my soul to rest,
There's none my load of grief to share,
Or wake to joy this lonely breast,
Or light the gloom of dark despair.

The voice of joy no more can cheer,
The look of love no more can warm
Since mute for aye's that voice so dear,
And closed that eye alone could charm.

Songs and Proverbs of William Blake

Proverb I

The pride of the peacock is the glory of God.
The lust of the goat is the bounty of God.
The wrath of the lion is the wisdom of God.
The nakedness of woman is the work of God.

London

I wander thro' each charter'd street,
Near where the charter'd Thames does flow
And mark in every face I meet
Marks of weakness, marks of woe.

In every cry of every Man,
In every Infants cry of fear,
In every voice, in every ban,
The mind-forg'd manacles I hear.

How the Chimney-sweeper's cry
Every black'ning Church appalls,
And the hapless Soldier's sigh
Runs in blood down Palace walls.

Dabar aš viengungis, gyvenu su savo sūnumi,
Ir mes abu dirbame audėjais.
Ir kiekvieną kartą, kai pažvelgiu jam į akis,
Jis man primena tą jauną, gražią merginą.
Jis primena man žiemą – ir vasarą taip pat,
Ir daugybę daugybę kartų, kai laikiau ją glėbyje,
Kad tik apsaugočiau ją nuo miglotos miglotos rasos.

Uosių giraitė

Ten, žaliame slėnyje, kur upeliai vingiuoja,
Kai blėsta sutema, aš susimąstęs klajoju,
Arba šviesų vidurdienį vienuose vaikštau
Tamsiuose šešėliuose vienišos uosių giraitės.

Kai juodasis strazdas džiugiai giedoja,
Aš pirmąkart sutikau savo mylimąją, širdies džiaugsmą;
Aplink mus iš laimės skambėjo žydrosios žibutės –
Ak, tada dar nemaniau, kaip greitai mums teks
išsiskirti.

Vis dar šviečia saulė virš slėnių ir kalnų,
Vis dar čiulba strazdas savo giesmę medyje,
Vis dar mėnulio spindulys virpa ant upelio ir šaltinio;
Bet ką man reiškia visa gamtos grožybė?

Sielvartas, gilus sielvartas slegia mano krūtinę,
Visą dieną liūdėdamas ieškau savo meilės.
O aidai, pasakykite man: kur ta švelni mergina?
Ji miega po žalia velėna, ten, prie uosių giraitės.

Nėra kam paguosti

Nėra kam mano sielos nuraminti,
Nėra su kuo sielvarto našta dalintis;
Nėra kas šią vienišą krūtinę džiaugsmui pažadinti,
Nėra kas nušviestų tamsią nevilties miglą.

Džiaugsmo balsas jau nebegali guosti,
Meilės žvilgsnis jau nebegali šildyti,
Nes amžiams nutilo tas brangus balsas,
Ir užsimerkė tos akys, kurios vienos galėjo žavėti.

Williamo Blake'o dainos ir patarlės

Pirmoji patarlė

Povo puikybė – Dievo šlovė.
Ožio geismas – Dievo dosnumas.
Liūto įniršis – Dievo išmintis.
Moters nuogumas – Dievo darbas.

Londonas

Klaidžioju kiekviena apribota gatvė,
Ten, kur apribota Temzė teka,
Ir kiekviename sutiktame veide
Regiu silpnumo ženklus, kančios žymes.

Kiekviename kiekvieno Žmogaus šauksme,
Kiekviename Vaiko baimės rikse,
Kiekviename balse, kiekviename draudime
Girdžiu proto nukaltas grandines.

Kaip kaminkrėčio rauda
Sukrėčia kiekvieną pajuodusią Bažnyčią,
Ir nelaimingo Kareivio atodūsis
Krauju nuteka Rūmų sienomis.

But most thro' midnight streets I hear
How the youthful Harlot's curse
Blasts the new-born Infant's tear
And blights with plagues the Marriage hearse.

Proverb II

Prisons are built with stones of Law,
Brothels with bricks of Religion.

The Chimney Sweeper

A little black thing among the snow,
Crying 'weep 'weep in notes of woe!
Where are thy father and mother? say?
They are both gone up to the church to pray.
Because I was happy upon the hearth,
And smil'd among the winter's snow
They clothed me in the clothes of death,
And taught me to sing the notes of woe.
And because I am happy & dance & sing
They think they have done me no injury,
And are gone to praise God & his Priest & King
Who make up a heaven of our misery.

Proverb III

The bird a nest,
the spider a web,
man friendship.

A Poison Tree

I was angry with my friend:
I told my wrath, my wrath did end.
I was angry with my foe:
I told it not, my wrath did grow.

And I water'd it in fears,
Night & morning with my tears;
And I sunned it with smiles,
And with soft deceitful wiles.

And it grew both day and night,
Till it bore an apple bright.
And my foe beheld it shine,
And he knew that it was mine.

And into my garden stole
When the night had veil'd the pole,
In the morning glad I see
My foe outstretch'd beneath the tree.

Proverb IV

Think in the morning.
Act in the noon.
Eat in the evening.
Sleep in the night.

The Tyger

Tyger Tyger, burning bright,
In the forests of the night;
What immortal hand or eye,
Could frame thy fearful symmetry?

Bet labiausiai vidurnakčio gatvėse girdžiu,
Kaip jaunos Paleistuvės prakeiksmas
Sudrasko naujagimio ašarą
Ir apkrečia maru Santuokos katafalką.

Antroji patarlė

Kalėjimai statomi iš įstatymo akmenų,
Viešnamiai – iš Religijos plytų.

Kaminkrėtys

Mažas juodas padaras sniege,
Verkiantis „šluok, šluok“ liūdesio gaidomis.
Kur tavo tėvas ir motina? – sakyk.
Jie abu nuėjo į bažnyčią melstis.
Nes buvau laimingas prie židinio
Ir šypsojau tarp žiemos sniegų,
Jie apvilko mane mirties drabužiais
Ir išmokė dainuoti kančios gaidas.
Ir kadangi esu laimingas, šoku ir dainuoju,
Jie mano, jog man nepadarė jokios skriaudos,
Ir eina šlovinti Dievą, Jo Kunigą ir Karalių,
Kurie iš mūsų vargo susikuria dangų.

Trečioji patarlė

Paukščiui – lizdas,
Vorui – voratinklis,
Žmogui – draugystė.

Nuodingas medis

Supykau ant savo draugo:
Išsakaiu pyktį – ir pyktis nurimo.
Supykau ant savo priešo:
Nutylėjau – ir pyktis augo.

Aš laisčiau jį baimėmis,
Naktį ir rytą – savo ašaromis;
Šildžiau jį šypsenomis,
Ir švelniomis, klastingomis gudrybėmis.

Ir jis augo dieną ir naktį,
Kol subrandino spindintį obuolį.
Mano priešas pamatė jį švytint,
Ir suprato, kad jis mano.

Ir jis įsmuko į mano sodą,
Kai naktis buvo apgaubusi ašigalį;
O rytą džiaugsmingai matau –
Mano priešas tįso po medžiu.

Ketvirtoji patarlė

Ryte mąstyk.
Vidurdienį veik.
Vakare valgyk.
Naktį miegok.

Tigras

Tigre, tigre, liepsnojantis ryškiai,
Nakties miškų gelmėse degi;
Kokia nemirtinga ranka ar akis
Išdrįso sutverti tavo baugią simetriją?

In what distant deeps or skies
Burnt the fire of thine eyes?
On what wings dare he aspire?
What the hand, dare seize the fire?
And what shoulder, & what art,
Could twist the sinews of thy heart?

And when thy heart began to beat,
What dread hand? & what dread feet?
What the hammer? what the chain,
In what furnace was thy brain?
What the anvil? what dread grasp,
Dare its deadly terrors clasp!

When the stars threw down their spears
And water'd heaven with their tears:
Did he smile his work to see?
Did he who made the Lamb make thee?

Tyger Tyger burning bright,
In the forests of the night:
What immortal hand or eye,
Dare frame thy fearful symmetry?

Proverb V

The tygers of wrath are wiser than the horses of instruction.
If the fool would persist in his folly he would become wise.
If others had not been foolish, we should be so.

The Fly

Little Fly,
Thy summer's play
My thoughtless hand
Has brush'd away.

Am not I
A fly like thee?
Or art not thou
A man like me?

For I dance
And drink & sing:
Till some blind hand
Shall brush my wing.

If thought is life
And strength & breath
And the want
Of thought is death;
Then am I
A happy fly,
If I live,
Or if I die.

Proverb VI

The hours of folly are measur'd by the clock;
But of wisdom, no clock can measure.
The busy bee has no time for sorrow.
Eternity is in love with the productions of time.

Kokiose tolímose gelmėse ar padangėse
Užsidegė tavo akių ugnis?
Ant kokių sparnų jis drįso pakilti?
Kokia ranka drįso ugnį sugriebti?
Kokie pečiai, koks menas galėjo
Susukti tavo širdies gyslas?

Kai tavo širdis pradėjo plakti,
Kokia šurpi ranka? kokios šurpios kojos?
Koks kūjis? kokia grandinė?
Kokioje krosnyje buvo tavo smegenys?
Koks priekalas? koks baisus gniaužtas
Drįso sučiupti mirtinus siaubus?

Kai žvaigždės numetė savo ietis
Ir ašaromis palaistė dangų,
Ar jis nusišypsojo, regėdamas savo darbą?
Ar tas, kuris sutvėrė Avinėlį, sutvėrė ir tave?

Tigre, tigre, liepsnojantis ryškiai,
Nakties miškų gelmėse degi;
Kokia nemirtinga ranka ar akis
Išdrįso sutverti tavo baugią simetriją?

Penktoji patarlė

Įniršio tigras yra išmintingesnis už pamokymo arklius.
Jei kvailys atkakliai laikytųsi savo kvailumo, jis taptų išmintingas.
Jei kiti nebūtų buvę kvaili, tokie būtume mes.

Musė

Mažyte muse,
Tavo vasaros žaismą
Mano nerūpestinga ranka
Nušlavė.

Argi aš
Ne musė, kaip tu?
Argi tu
Ne žmogus, kaip aš?

Juk aš šoksiu,
Gersiu ir dainuosiu,
Kol kokia nors akla ranka
Nubrauks mano sparną.

Jei mintis yra gyvybė,
Jėga ir kvėpavimas,
O minčių stoka –
Mirtis,
Tuomet aš –
Laiminga musė,
Ar gyvenu,
Ar mirštu.

Šeštoji patarlė

Kvailystės valandos matuojamos laikrodžiu,
O išminties joks laikrodis neišmatuos.
Užsiėmusiai bitei nėra laiko liūdėti.
Amžinybė įsimylėjusi laiko kūrinį.

Ah, Sun flower

Ah, Sun-flower! weary of time,
Who countest the steps of the Sun;
Seeking after that sweet golden clime,
Where the traveller's journey is done:

Where the Youth pined away with desire,
And the pale Virgin shrouded in snow,
Arise from their graves and aspire
Where my Sun-flower wishes to go.

Proverb VII

To see a World in a Grain of Sand,
And a Heaven in a Wild Flower,
Hold Infinity in the palm of your hand,
And Eternity in an hour.

Every Night and every Morn

Every night and every morn
Some to Misery are Born.
Every Night & every Morn
Some are born to sweet delight.
Some are born to endless night.

We are led to believe a lie
When we see not thro' the eye,
Which was born in a night to perish in a night,
When the soul slept in beams of light.
God appears, and God is light,
To those poor souls who dwell in night;
But does a human form display
To those who dwell in realms of day.

Night (From This Way to the Tomb)

Night is no more than a cat
Which creeps to the saucer of light,
Laps, the sleeps.

Night is no more than the place
Waves reach with their hands of surf
Seeking the beach.

Night is no more than the hounds
Of fear with bloody jowl and bark
Bullying the year.

Night is no more than my love who lies
She dreams of a dream – lives, the dies.

Ak, saulėgrąža

Ak, saulėgrąža! Pavargusi nuo laiko,
Skaičiuojanti Saulės žingsnius;
Beieškanti to saldaus, auksinio krašto,
Kur keliauninko kelias jau baigtas;

Ten, kur Jaunuolis nyko iš troškimo,
Ir blyški Mergelė, sniege apgaubta,
Iš savo kapų pakyla ir siekia
Ten, kur mano saulėgrąža trokšta nukeliauti.

Septintoji patarlė

Matyti Pasaulį smėlio grūde,
Ir Dangų laukinėje gėlėje,
Laikyti Begalybę delne,
Ir Amžinybę – vienoje valandoje.

Kiekvieną naktį ir kiekvieną rytą

Kiekvieną naktį ir kiekvieną rytą
Kai kurie gimsta kančiais.
Kiekvieną naktį ir kiekvieną rytą
Kai kurie gimsta saldžiai palaimai.
Kai kurie gimsta amžinai nakčiais.

Mums siūloma tikėti melu,
Kai nematome akimi,
Kuri gimė naktyje ir žūsta naktyje,
Kai siela miegojo šviesos spinduliuose.
Dievas pasirodo, ir Dievas yra šviesa
Toms vargšėms sieloms, kurios gyvena naktyje;
Bet žmogišką pavidalą parodo
Tiems, kurie gyvena dienos karalystėje.

Naktis (iš Šiuo keliu į kapą)

Naktis tėra ne daugiau nei katė,
Kuri prisėlina prie šviesos lėkstelės,
Palaižo ir užmiega.

Naktis tėra ne daugiau nei vieta,
Kurį pasiekia bangos savo bangavimu,
Ieškomamos kranto.

Naktis tėra ne daugiau nei baimės šunys
Su kruvina puta nasruose ir lojimu,
Tampantys metų siaubu.

Naktis tėra ne daugiau nei mano mylimoji, kuri guli.
Ji sapnuoja sapną: gyvena, o paskui miršta.

Vertė Steinas Skjervoldas